

Arrest

nr. 190 410 van 4 augustus 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2017 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juli 2017 houdende inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2017 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GAKWAYA en van advocaat P. DELGRANGE, die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 28 april 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 7 mei 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 13 april 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 26 september 2011 (RvV 26 september 2011, nr. 67 237)

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid trof op 17 oktober 2011 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinqüies*).

1.4. Op 28 oktober 2011 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in.

1.5. Verzoekster diende op 21 november 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 28 maart 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in (gekend onder rolnummer RvV 101 128), dat momenteel nog hangend is bij een Franstalige Kamer van de Raad.

1.7. De commissaris-generaal trof op 21 mei 2012 naar aanleiding van de in punt 1.4 vermelde asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep vernietigde de Raad deze beslissing in zijn arrest van 25 januari 2013 (RvV 25 januari 2013, nr. 95 891). Op 28 januari 2013 trof de commissaris-generaal een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, dewelke werd bevestigd in 's Raads arrest van 24 september 2013 (RvV 24 september 2013, nr. 110 543).

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 18 maart 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinqüies*).

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 28 juli 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan Mevrouw, die verklaart te heten(1):
naam: M.(...)
voornaam: H.(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Rwanda (Rep.)
In voorkomend geval, ALIAS:*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op

17.10.2011 (bijlage 13qq) en op 21.03.2013 (bijlage 13qq) dat werd verlengd tot 21.10.2013.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam met een geldig paspoort en visum op 28.04.2010 België binnen. Op 28.04.2010 diende betrokkene een eerste asielaanvraag in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 13.04.2011. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 26.09.2011. Betrokkene ontving vervolgens op 17.10.2011 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 14.10.2011) geldig 30 dagen. Op 28.10.2011 diende betrokkene voor de tweede maal een asielaanvraag in. Ook deze tweede asielaanvraag werd op 29.02.2013 door het CGVS geweigerd. Vervolgens ontving betrokkene per aangetekend schrijven op 21.03.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 18.03.2013), geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 24.09.2013. Betrokkenes bevel om het grondgebied te verlaten werd vervolgens verlengd tot 21.10.2013.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 21.11.2011 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980.

Deze werd onontvankelijk verklaard op 28.03.2012. Deze beslissing is op 01.06.2012 aan betrokkene betekend. Betrokkenes beroep tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Ruanda wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk

te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkene's medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij een verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Het feit dat betrokkene samenwoont en wenst te huwen met een Belg, de heer N.(...) P.(...) (°01.07.1960) en zijn kinderen geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Evenmin het feit dat betrokkene een Belgische broer, de heer K.(...) F.(...) heeft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene toont niet aan dat ze de mantelzorg van de heer N.(...) P.(...) of van haar broer K.(...) F.(...) behoeft.

Betrokkene is evenmin de biologische moeder van de kinderen van de heer N.(...) P.(...). Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene en haar vriend de heer N.(...) P.(...) kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar. Hetzelfde geldt voor het contact met haar broer K.(...) F.(...). Bovendien kan betrokkene's partner met zijn kinderen en haar broer haar steeds bezoeken in Ruanda.

Betrokkene werd door de stad Luik meermaals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfsituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op

17.10.2011 (bijlage 13qq) en op 21.03.2013 (bijlage 13qq) dat werd verlengd tot 21.10.2013.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Ruanda.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V.(...) D.(...) V.(...) A., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie PZ Limburg Regio Hoofdstad en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Steenokkerzeel, 127 bis, de betrokkene, M.(...), H.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Steenokkerzeel,"

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 28 juli 2017 eveneens een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan ook diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan Mevrouw, die verklaart te heten(l):

Naam : M(...)

voornaam : H(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit: Rwanda (Rep.)

In voorkomend geval. ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd.

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26.07.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

o 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar aangetekend werd verstuurd op 21.03.2013 (bijlage 13qq), dat werd verlengd tot 21.10.2013. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Luik geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De twee asielaanvragen, alsook de aanvraag tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Het feit dat betrokkene samenwoont en wenst te huwen met een Belg, de heer N(...) P(...) (°01.07.1960) en zijn kinderen geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Evenmin het feit dat betrokkene een Belgische broer, de heer K(...) F(...) heeft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene toont niet aan dat ze de mantelzorg van de heer N(...) P(...) of van haar broer K(...) F(...) behoeft.

Betrokkene is evenmin de biologische moeder van de kinderen van de heer N(...) P(...). Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene en haar vriend de heer N(...) P(...) kan door middel van moderne communicatie middelen contact onderhouden met elkaar. Hetzelfde geldt voor het contact met haar broer K(...) F(...). Bovendien kan betrokkene partner met zijn kinderen en haar broer haar steeds bezoeken in Ruanda.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing

van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

2.3. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid in zoverre de vordering gericht is tegen het inreisverbod (bijlage 13*sexies*), thans de tweede bestreden beslissing. Volgens de verwerende partij blijft een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid krachtens artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet voorbehouden voor gevallen waarin er sprake is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel.

2.4. De Raad merkt naar op dat de verwerende partij met de hierboven opgeworpen exceptie vooruitloopt op de prejudiciële vraag die dienaangaande door zijn Verenigde Kamers aan het Grondwettelijk Hof werd gericht (RvV 23 juni 2017, nr. 188 829). De Raad is om die reden van oordeel dat de exceptie voorlopig dient te worden verworpen en dat het aangewezen is het onderzoek van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid verder te zetten in het licht van de grondvereisten ervan.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Verzoekster werd aangehouden en opgesloten in het Centrum 127bis te 1820 Steenokkerzeel, Tervuursesteenweg, 300 op 28 juli 2017.

De bestreden beslissingen werden ter haar kennis gebracht op 28 juli 2017 om 11.45uur.

Het artikel 39/57, § 1, 3°, lid 2 en § 2, 4°, lid.2& 3 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied luidt:

“3° indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6/2, eerste lid, bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot tien dagen in het geval dit beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering, tegen een eerste beslissing tot niet-inoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot vijf dagen vanaf een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming.

(....)

De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag. Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag”.

Gewone schorsing en nietigverklaring tegen de beslissingen zullen later behandeld worden.

Verzoekster is aangehouden en opgesloten in het Centrum 127bis. Zij heeft een beslissing nodig om haar partner en kinderen terug te vinden.

Dus dient vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen de beslissingen.”

3.2.2.2. Er dient een onderscheid te worden gemaakt wat de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid betreft, naargelang verzoekster de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies), thans de eerste bestreden beslissing, dan wel het inreisverbod (bijlage 13sexies), de tweede bestreden beslissing, viseert.

De Raad stipt aan dat door verzoekster geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de huidige vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft. Verzoekster brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat haar onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dat verzoekster blijkens haar uiteenzetting koppelt aan haar terugkeer naar Rwanda, zich zou voltrekken.

De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel voorziet waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde, waardoor een vordering tot schorsing van de tweede bestreden beslissing niet het enige rechtsmiddel is dat verzoekster kan aanwenden om passend rechtsherstel te bekomen.

3.2.2.3. Aangezien de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond met betrekking tot het inreisverbod (bijlage 13sexies), kan onderhavige vordering onmogelijk aanleiding geven tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing. Wanneer geen uiterst dringende noodzakelijkheid werd vastgesteld, dient de vordering tot schorsing immers op grond van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet te worden verworpen.

3.2.2.4. Met betrekking tot de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies) daarentegen blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoekster op 28 juli 2017 van haar vrijheid werd beroofd en werd vastgehouden in het Repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel. Omwille van de vasthouding en de overbrenging met het oog op haar terugleiding, die weliswaar nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de eerste bestreden beslissing, heeft plaatsgevonden.

3.2.2.5. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) betreft.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, tenminste voor zover de vordering betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies), thans de eerste bestreden beslissing.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel, dat overigens enkel gericht lijkt te zijn tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 41, tweede lid van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, eerste lid, 1°, 9ter, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

“Vóór de wijziging van artikel 7 door de wet van 19.01.2012 was de afgifte van een bevel op grond van artikel 7 Vreemdelingenwet facultatief (RVV arrest nrs. 66.328 tot 66.332 van 08.09.2011). Sinds de wetswijziging van 19.01.2012 is dit niet langer het geval wanneer het bevel o.m. gegrond wordt op artikel 7, eerste lid, 1°, zoals in onderhavig geval.

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat deze verplichting "uiteraard" niet geldt indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending zou uitmaken van de artikelen 3 en 8 EVRM (zie Kamer, 2011-12, 1825/1, 17).

Tegenpartij mag dus geen automatische toepassing maken van artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet wanneer een schending van artikel 8 EVRM dreigt, wat in casu bewezen is gelet de terugkeer van verzoekster naar Rwanda zou inhouden dat zij van haar wettelijke samenwonende partner, Dhr. N.(...) P.(...), Belg en zijn minderjarige kinderen, zou worden gescheiden en er bijgevolg noodzakelijkerwijze een einde gesteld wordt aan het gezins- en familieleven van verzoeker. Verzoekster gedraagt zich als moeder van minderjarigen kinderen van haar partner en wordt ook dusdanig beschouwd door deze laatsten en door haar partner Dhr. N.(...) P.(...). Verzoekster en Dhr. N.(...) P.(...), Belg en kinderen zijn samen gewoond sedert 24 juni 2016. Op 29 juni 2016 hebben verzoekster en Dhr. N.(...) P.(...) een aanvraag van samenwoning ingediend bij de Gemeente van Hasselt. Op 01.08.2016 de wijkagent werd bij hen geweest voor een wettelijk controle van aanwezigheid van Mevrouw M.(...) H.(...).

De Raad van State oordeelt dat “artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een ‘correcte’ toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM moet worden getoetst (. . .) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds”.

1) In de eerste plaats wordt onderzocht of er een privé- en gezinsleven bestaat. Dit begrip wordt door artikel 8 EVRM niet gedefinieerd, het gaat om een autonoom begrip dat los van het interne recht dient te worden geïnterpreteerd. De persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden moet voldoende hecht zijn. Dit is een feitenkwestie.

In casu kan niet worden betwist dat verzoekster 7 jaar geleden aankwam (met visum CI, vervolgens een periode van asielaanvraag en regularisatieaanvraag op basis van het artikel van 9ter van vreemdelingenwet. Deze procedure hangende nog voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Rvv 101 128 sedert 28 maart 2012). De regularisatieaanvraag op grond van het artikel 9ter is niet afgesloten. Er is dus schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Thans is verzoekster de wettelijke samenwonende partner van Dhr. N.(...) P.(...), Belg, en zich als moeder gedraagt van zijn kinderen gedurende meer dan een jaar (vanaf 24/6/2016).

Er is bijgevolg onbetwistbaar sprake van een familie-, gezins- en privé-leven in België. Het leven tussen verzoekster en Dhr. N.(...) P.(...) en zijn kinderen is een privé-leven. Dit moet helemaal gerespecteerd worden.

2) Vervolgens dient onderzocht te worden of de bestreden beslissing een inmenging is in het gezinsleven. In dit verband wordt een onderscheid gemaakt tussen de vreemdelingen die voor de eerste keer verblijf in België vraagt en de vreemdeling die al geruime tijd op het grondgebied verblijft en gedwongen verwijderd wordt.

Gaat het om een eerste aanvraag om verblijf is er geen inmenging en geschiedt er geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM. Er moet onderzocht worden of er een positieve verplichting voor de staat is om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen; dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance' - toets. Indien na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, is er schending van artikel 8 EVRM.

Het gaat om de positieve verplichting voor de Staat om artikel 8 EVRM na te leven door aan een vreemdeling toe te staan op zijn grondgebied te verblijven indien er gezinsleden, eigen onderdanen of vreemdelingen, verblijven.

Gaat het om een beslissing tot beëindiging van voortgezet verblijf, dan is er in de inmenging door de Belgische Staat, en dient artikel 8, tweede lid EVRM te worden toegepast. Het recht op gezinsleven is niet absoluut en de inmenging door de overheid is toegestaan voor zover deze inmenging:

- voorzien is bij wet

- een legitiem doel nastreeft zoals bepaald in artikel 8, tweede lid EVRM

- noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

In dit laatste geval dient de overheid aan te tonen dat zij de bekommernis heeft om 'een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het gezinsleven van verzoeker. Er dient m.a.w. een balans, een belangenafweging te worden gemaakt, waarbij de overheid aantoonbaar gezocht te hebben naar een evenwicht tussen de recht van verzoeker om zijn gezinsleven in België uit te oefenen en de rechten van de Belgische Staat (controle op immigratie). De bestreden beslissing, die een maatregel van inmenging uitmaakt in het gezinsleven van verzoeker, dient proportioneel te zijn aan het legitiem doel van de Staat.

In casu heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoekster van zijn wettelijke samenwonende partner en zijn (minderjarige) kinderen zou worden gescheiden. Uit de bestreden beslissingen blijkt geenszins dat tegenpartij tot een belangenafweging zou zijn overgegaan betreffende het gezins- en privé-leven van verzoeker dat beschermd wordt door artikel 8 EVRM.

Tegenpartij stelt in de bestreden beslissing enkel kennis te hebben van de wettelijke samenwoning van verzoekster met haar partner, Dhr. N.(...) P.(...) welke geacteerd werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Hasselt.

Dit werd verkeerd vastgesteld, aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in 7 jaar geleden aankwam (met visum C), vervolgens een recht op verblijf verkreeg in zijn hoedanigheid asielzoekster.

Tegenpartij stelt in de bestreden beslissing teruggleiding naar de grens:

"Het feit dat betrokkene samenwoont en wenst te huwen met een Belg, de heer N.(...) P.(...) (°01.07.1960) en zijn kinderen geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Evenmin het feit dat betrokkene een Belgische broer, de heer K.(...) F.(...) heeft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene toont niet aan dat ze de mantelzorg van de heer N.(...) P.(...) of van haar broer K.(...) F.(...) behoeft.

Betrokkene is evenmin de biologische moeder van de kinderen van de heer N.(...) P.(...). Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene en haar vriend de heer N.(...) P.(...) kan door middel van moderne communicatie middelen contact onderhouden met elkaar. Hetzelfde geldt voor het contact met haar broer K.(...) F.(...). Bovendien kan betrokkene partner met zijn kinderen en haar broer haar steeds bezoeken in Ruanda.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar"

Het artikel 213 B.W. luidt "[e]chtgenoten zijn jegens elkaar tot samenwoning verplicht; zij zijn elkaar getrouwheid, hulp en bijstand verschuldigd".

Als verzoekster het land verlaat, er is geen samenwoning van de echtgenoten in de zin van het artikel 213 B.W. Verzoekster zou geen zorg aan de kinderen van zijn partner Dhr. N.(...) P.(...) .

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet stelt dat tegenpartij bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verzoekster heeft echt

gezinsband met kinderen van haar partner N.(...) P.(...). Hij draagt zich overal als hun moeder. Zij heeft een reëel band met hen.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 EVRM en vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Deze wetsbepaling verplicht tegenpartij tot het voeren van een noodzakelijk individueel onderzoek.

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe doordat artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, deze richtlijn omzet in Belgisch recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Het staat vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoekster werd betekend, haar nadelig beïnvloedt daar het minstens een onderbreking betekent van haar gezinsleven met de partner met dewelke zij wettelijk samenwoont en zijn kinderen, en dit voor een periode van minstens 3 jaar.

Tegenpartij kon zich in de bestreden beslissing bijgevolg niet beperken tot de vaststelling tot dergelijke aanwijzingen niet aanwezig zouden zijn, maar diende verzoekster voorafgaandelijk te horen.

Verzoekster werd niet voorafgaandelijk gehoord door tegenpartij. Dit terwijl tegenpartij op de hoogte is van de wettelijke samenwoning en dus van haar relatie met Dhr. N.(...) P.(...), Belg.

Indien verzoekster opgeroepen en verhoord was geweest door tegenpartij, dan had zij de onderstaande elementen kunnen doen gelden die van aard zijn om op de bestreden beslissing een invloed te hebben.

Verzoekster en haar partner hebben al meer dan 1 jaar een relatie, wonen reeds meer dan 1 jaar feitelijk samen en zijn verschillende maanden wettelijk samenwonend.

Teneinde hun relatie te officialiseren hebben zij op 29.06.2016 een verklaring wettelijke samenwoning ingediend. Hun aanvraag werd geregistreerd op 29 juni 2016 door de Gemeente Hasselt en de wijkagent geweest bij hen voor een wettelijk controle op 01 augustus 2016.

Daarenboven gedraagt verzoekster zich al die tijd ook als moeder van de kinderen van haar partner, Dhr. N.(...) P.(...).

Hieruit volgt dat verzoekster niet alleen met Dhr. N.(...) P.(...) maar ook met zijn kinderen een werkelijke gezinsband heeft. Gelet op het gegeven dat zij zich al maanden als moeder van de kinderen gedraagt en door derden (school, burens, ...) als moeder wordt beschouwd heeft verzoekster het bezit van staat. Het gezinsleven van verzoekster, haar wettelijk samenwonende partner en de kinderen wordt beschermd door artikel 8 EVRM.

Uit wat voorafgaat vloeit voort dat door verzoekster niet horen voor het nemen van de bestreden beslissingen, tegenpartij onzorgvuldig heeft behandeld en de bestreden beslissingen artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en artikel 41, § 2 van het Handvest, alsook artikelen 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering en 1 à 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het principe van de materiële motiveringsplicht."

Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een document toe van de stad Hasselt betreffende een voorgenomen huwelijksaangifte van 29 juni 2016, een medisch attest van een huisarts, een geboorteakte en een celibaatsattest en een kopie van de identiteitskaart van verzoeksters partner (verzoekschrift, bijlagen 3-6).

3.3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3.2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.5. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt onder andere uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

3.3.2.6. In haar middel oppert verzoekster *inter alia* dat “(d)it verkeerdelijk (werd) vastgesteld”, waarbij zij verwijst naar haar legale verblijfsepisodes in België. In de bestreden beslissing wordt over haar verblijfssituatie het volgende gesteld: *“Betrokkene kwam met een geldig paspoort en visum op 28.04.2010 België binnen. Op 28.04.2010 diende betrokkene een eerste asielaanvraag in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 13.04.2011. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 26.09.2011. Betrokkene ontving vervolgens op 17.10.2011 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 14.10.2011) geldig 30 dagen. Op 28.10.2011 diende betrokkene voor de tweede maal een asielaanvraag in. Ook deze tweede asielaanvraag werd op 29.02.2013 door het CGVS geweigerd. Vervolgens ontving betrokkene per aangetekend schrijven op 21.03.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 18.03.2013), geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 24.09.2013. Betrokkenes bevel om het grondgebied te verlaten werd vervolgens verlengd tot 21.10.2013.”* De Raad stelt vast dat verzoekster in haar middel geenszins de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris betwist dat zij op heden zonder geldig visum op het Schengengrondgebied verblijft, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht was haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

3.3.2.7. Zoals verzoekster terecht aanhaalt in haar middel, geldt de hierboven beschreven verplichting uit artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet niet indien er een aantasting zou dreigen van een grondrecht, waaronder het recht op privé- en gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.8. In dit verband dient te worden gewezen op het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat op zijn beurt een omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Terloops dient te worden aangestipt dat de schending van een Europese richtlijn nooit dienstig kan worden aangevoerd eenmaal deze in nationale wetgeving is omgezet, behoudens wanneer deze omzetting laattijdig of niet richtlijnconform is gebeurd (cf. HvJ 5 april 1979, nr. 148/78, Ratti, Jur., 1979, 1629) en de bepaling uit de richtlijn onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk is (cf. HvJ 4 december 1974, nr. C-41/74, Van Duyn, Jur., 1974, 1337). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de Terugkeerrichtlijn niet op een correcte wijze zou zijn omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor zij de schending ervan in haar middel niet dienstig kan aanvoeren.

3.3.2.9. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.3.2.10. Een deugdelijke beoordeling van de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan met zich brengen dat de betrokkene dient te worden gehoord. Met betrekking tot deze beoordeling voert verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur betreft. Het tweede lid van deze bepaling luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

(...)

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

3.3.2.11. In de eerste plaats merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §§ 81-83; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

3.3.2.12. Aangezien de thans bestreden beslissing haar juridische grondslag vindt in artikel 7 van de vreemdelingenwet, hetgeen een gedeeltelijke omzetting is van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), wordt door het nemen van de bestreden beslissing uitvoering gegeven aan het Unierecht. Deze beslissing moet bovendien worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

3.3.2.13. Ter terechtzitting beweert de aanwezige raadvrouw dat uit het administratief dossier blijkt dat het zogeheten ‘formulier hoorplicht’ werd ingevuld met medewerking van de sociaal assistent van het

Repatriëringscentrum nadat de bestreden beslissing aan verzoekster werd betekend, zodat dit formulier niet aantoont dat voldaan is aan het hoorrecht zoals bedoeld in artikel 41 van het Handvest omdat dit noodzakelijkerwijs voorafgaandelijk aan het nemen van de beslissing dient te worden uitgeoefend.

3.3.2.14. De Raad stelt echter op basis van het administratief dossier vast dat verzoekster ook ter gelegenheid van haar interpellatie door de Lokale Politie van Limburg Regio Hoofdstad op 28 juli 2017, die net aan de bestreden beslissing voorafging, in de gelegenheid werd gesteld om een aantal elementen aan te brengen met betrekking tot de redenen voor haar verblijf in België en haar gezinsleven, en dat zij de kans kreeg een aantal bijzondere inlichtingen te verschaffen betreffende haar gezondheidstoestand (zie Administratief Verslag Vreemdelingencontrole). Verzoekster kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat zij niet in de gelegenheid zou zijn gesteld om haar opmerkingen voorafgaandelijk aan het nemen van de verwijderingsmaatregel kenbaar te maken.

3.3.2.15. Bovendien blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43). Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

3.3.2.16. In haar middel gaat verzoekster hoofdzakelijk in op haar effectieve gezinsleven met haar Belgische partner waarbij zij van mening is dat daarmee onvoldoende rekening zou zijn gehouden.

3.3.2.17. De Raad merkt op dat verzoekster een aantal feitelijke gegevens aanbrengt, maar hoegenaamd geen duidelijkheid schept over haar huidige burgerlijke staat. Zij beweert in haar verzoekschrift enerzijds dat er een verklaring van wettelijke samenwoning werd afgelegd te Hasselt op basis waarvan zij thans wettelijk samenwonend zou zijn met haar Belgische partner. Anderzijds baseert zij zich in haar verzoekschrift op haar hoedanigheid als echtgenote in het licht van de samenwoningsplicht uit artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek. Ter terechtzitting verklaart de aanwezige raadvrouw dan weer dat verzoekster op 6 juli 2017 aangifte van huwelijk zou hebben gedaan te Diepenbeek, zonder dat zij hiervan evenwel “*een eenduidig bewijs*” kan voorbrengen.

3.3.2.18. Zowel uit de stukken van het administratief dossier als uit de stukken die zij bij haar verzoekschrift voegt, blijkt hoogstens dat verzoekster informatie heeft ingewonnen bij de burgerlijke stand van de stad Hasselt met betrekking tot de vereiste documenten in het kader van een huwelijksaangifte. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat er geen enkel begin van bewijs voorligt van een huwelijk, noch van een wettelijke samenwoning, noch van een effectieve huwelijksaangifte, waardoor de ministeriële omzendbrief waarnaar de raadvrouw ter terechtzitting verwijst, niet op verzoekster van toepassing lijkt te zijn. Verzoekster maakt bijgevolg geenszins aannemelijk dat haar gezinsleven in België in de bestreden beslissing onjuist zou zijn beoordeeld.

3.3.2.19. Verzoekster houdt vervolgens in haar middel ten onrechte voor dat *“uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat tot een belangenafweging zou zijn overgegaan”* betreffende het privé- en gezinsleven. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk het volgende overwogen: *“Het feit dat betrokkene samenwoont en wenst te huwen met een Belg, de heer N.(...) P.(...) (°01.07.1960) en zijn kinderen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene een Belgische broer, de heer K.(...) F.(...) heeft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat ze de mantelzorg van de heer N.(...) P.(...) of van haar broer K.(...) F.(...) behoeft. Betrokkene is evenmin de biologische moeder van de kinderen van de heer N.(...) P.(...). Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene en haar vriend de heer N.(...) P.(...) kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar. Hetzelfde geldt voor het contact met haar broer K.(...) F.(...).”* Met haar betoog dat zij samenwoont met haar partner en zich als een moeder gedraagt ten aanzien van diens kinderen, slaagt verzoekster er niet in de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing te weerleggen dat de loutere concubinaatsverhouding haar geen verblijfsrecht verschafft en dat zij geen juridische band heeft met de kinderen van haar partner. Ter terechtzitting stipt de raadvrouw aan dat de partner van verzoekster thans Belg is, maar voorheen erkend vluchteling was uit Rwanda, waardoor het ontplooiën van een gezinsleven aldaar niet mogelijk zou zijn, maar zij toont niet aan dat dit zou beletten dat *“betrokkenes partner met zijn kinderen en haar broer haar steeds (kunnen) bezoeken in Ruanda”* zoals in de bestreden beslissing wordt gesuggereerd.

3.3.2.20. Daarnaast stipt verzoekster in haar middel met betrekking tot haar gezondheidstoestand aan dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf had ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die aanleiding heeft gegeven tot een onontvankelijkheidsbeslissing waartegen zij een beroep had ingesteld bij de Raad (gekend onder rolnummer RvV 101 128). Dit beroep werd op heden nog niet behandeld (zie punt 1.6). Deze situatie kan echter geen aanleiding geven tot een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zoals verzoekster in haar middel voorhoudt. Het feit dat er door verzoekster een beroep werd ingesteld, betekent niet dat de medische regularisatie-aanvraag nog niet zou zijn afgesloten, zoals verzoekster in haar middel beweert. Het louter instellen van een beroep brengt geen omkering mee van het vermoeden dat een administratieve rechtshandeling, tenminste zolang ze door de Raad niet is vernietigd, moet worden geacht wettig te zijn (*“privilège du préalable”*). Uit de bestreden beslissing blijkt overigens dat er wel degelijk rekening werd gehouden met de medische regularisatie-aanvraag aangezien hierin het volgende werd gesteld: *“Betrokkene heeft op 21.11.2011 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 28.03.2012. Deze beslissing is op 01.06.2012 aan betrokkene betekend. Betrokkenes beroep tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Ruanda wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij een verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”* Bovendien blijkt uit het Administratief Verslag Vreemdelingencontrole, dat zich in het administratief dossier bevindt, dat verzoekster blijkbaar ontkennend had geantwoord op de vraag of ‘medische verzorging noodzakelijk is’.

In zoverre verzoekster zich thans zou baseren op het medisch getuigschrift van dr. V. D. van 31 juli 2017 dat zij thans als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 4), dringt zich de vaststelling op dat hieruit niet kan worden afgeleid dat haar gezondheidsproblemen de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel in de weg zouden staan. Verzoeksters huisarts verklaart dat *“(c)elle-ci présente des problèmes de santé tels qu’un suivi régulier et un traitement quotidien sont indispensables,*

cela certainement tout au long de la vie de la patiente” zonder dat gespecificeerd wordt om welke gezondheidsproblemen het gaat of welke follow-up noodzakelijk zou zijn.

Ten overvloede stipt de Raad aan dat verzoekster heeft verzuimd om middels een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen het hangende schorsingsverzoek tegen de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de medische regularisatie-aanvraag versneld te laten behandelen, waardoor zij zelf mede aan de basis ligt van het verlies van een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen deze beslissing.

3.3.2.21. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privé-leven’ uit voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM vormen autonome begrippen die onafhankelijk van het nationaal recht dienen te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient de verzoekende partij in de eerste plaats te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gül t. Zwitserland, , §29) of van een beschermenswaardig privé-leven. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie of er moet sprake zijn van sterke sociale bindingen die deel uitmaken van diens privé-leven. De beoordeling van de vraag of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is een loutere feitenkwestie.

3.3.2.22. Wat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven betreft, verwijst verzoekster naar het feit dat zij en haar partner al meer dan één jaar op hetzelfde adres wonen. In weerwil van haar beweringen wordt in de bestreden beslissing het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM in hoofde van verzoekster nergens in twijfel getrokken.

3.3.2.23. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu dringt zich de vaststelling op dat het gaat om een eerste toelating, aangezien verzoekster thans niet tot een verblijf in België is toegelaten of gemachtigd. Bijgevolg dient, in weerwil van wat verzoekster doet uitschijnen in haar verzoekschrift, geen onderzoek te worden gevoerd naar de criteria uit artikel 8, tweede lid van het EVRM. Er moet wel worden onderzocht of er een positieve verplichting zou bestaan voor de overheid om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets, waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.

3.3.2.24. De Raad stelt vast dat verzoekster meermaals herhaalt dat zij samenwoont met haar partner en zich als een moeder gedraagt ten aanzien van diens kinderen, maar dat zij niet weerlegt dat haar samenwoning of huwelijksintenties geen recht op verblijf geven en dat zij niet de biologische moeder is

van de kinderen waardoor er geen positieve verplichtingen voor de Belgische overheden uit dit gezinsleven kunnen worden gedestilleerd en waardoor naar aanleiding van de verwijderingsmaatregel geen “disproportionaliteit (is) ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM”

3.3.2.25. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM of van artikel 41 van het Handvest, noch van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Er werd evenmin een schending aangetoond van de artikelen 7, eerste lid, 1°, 9ter of 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover de erin opgesomde schendingen dienstig werden aangevoerd, *prima facie* ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In haar verzoekschrift voert verzoekster het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“De onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissingen zal een moeilijk te herstellen nadeel berokkenen aan verzoekster.

Verzoekster verwijst naar de middelen die inzake de vordering tot schorsing dient beschouwd te worden als zijnde hernomen.

De uitvoering van de bestreden beslissingen zou daarenboven neerkomen op een disproportionele inmenging in het privé-en gezinsleven van verzoekster en zodoende een schending inhouden van artikel 8 EVRM.

De wettelijke samenwonende partner van verzoekster is Belg. Het koppel woont in België samen op het zelfde adres met de kinderen Dhr. N.(...) P.(...).

Verzoekster gedraagt zich sinds verschillende maanden als moeder van de kinderen. Zij wordt ook door derden (school, burens, ...) als hun moeder beschouwt.

Het centrum van de belangen van verzoekster situeren zich duidelijk in België.

Tegenpartij is hiervan op de hoogte. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker meer dan 7jaar geleden in België aankwam. Zij was toen in het bezit van een visum C.

Zij verkreeg vervolgens een recht op verblijf in haar hoedanigheid van asielzoekster, en verbleef zodoende wettig in ons land.

Mevrouw M.(...) H.(...) is ziek. Zij heeft volgens haar huisarts regelmatig zorg nodig (ieder dag).

De uitvoering van de bestreden beslissingen schendt artikel 8 EVRM.

Dus zal de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissingen een moeilijk te herstellen van ernstig nadeel berokkenen.”

3.4.2.2. De vordering tot schorsing moet een uiteenzetting bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

3.4.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster haar nadeel koppelt aan een schending van artikel 8 van het EVRM, terwijl deze schending, die in het middel werd opgeworpen, als ongegrond werd verworpen. Zij kan zich in het kader van haar nadeel niet beroepen op de disproportionaliteit van de verwijderingsmaatregel ten opzichte van haar gezinsleven, terwijl uit de belangenafweging gebleken is dat er geen positieve verplichting bestond voor de Belgische overheid om het gezinsleven op Belgisch grondgebied te handhaven. Op basis van artikel 8 van het EVRM is er dus zeker geen sprake van een evident nadeel zoals hierboven bedoeld.

3.4.2.4. Waar verzoekster haar nadeel vervolgens koppelt aan haar wettig verblijf in België, merkt de Raad op dat haar betoog feitelijke grondslag mist aangezien verzoekster reeds sinds het najaar van 2013 illegaal op het grondgebied verblijft.

3.4.2.5. Tenslotte poneert verzoekster dat zij ziek is. Uit het medisch getuigschrift dat als bijlage bij het verzoekschrift werd gevoegd, kan echter niet worden afgeleid dat haar medische toestand de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel in de weg zou staan. In de beslissing werd bijgevolg terecht overwogen dat “(h)et administratief dossier (...) geen stukken (bevat) die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij een verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM”. Er kan op basis van de voorliggende gegevens niet worden besloten dat verzoekster omwille van haar gezondheidstoestand een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou leiden.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster werd niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat voor geen van beide bestreden beslissingen voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, waardoor de vordering moet worden verworpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

F. TAMBORIJN